

SZERETETLÁNG – AZ IGAZ, ÉGŐ SZERETET LÁNGJA

II. rész

Az előző számban Boldogasszonyunk Szeretetlángjával és a Gyertyaszentelő Boldogasszony február 2-i ünnepével kapcsolatosan ígéret született, hogy ebben az egyébként is ünnepi számban még egy pár szót szólunk a Szeretetlángról.

Az első és azóta alakult örömteli közlendő az, hogy a **12 országos helyszín közé**, melyet a Szűzanya országos viszonylatban a gyertyagyújtás központi helyeként kért, **Máriabesnyő** is bekerült, mint komoly és *jelentős történelmi vonatkozású búcsújáró hely*. Nekem, aki e sorokat írom, különösen kedves szívemnek Máriabesnyő, ahol most összeér a múlt és a jelen történelme. **Boldogasszonyunk adventi, karácsonyi, 2011. február 2-i ünnepköre összekapcsolódik történelmi hagyományainkkal, kiemelve ezzel az egész ünnepszorozat mai idők szerinti aktualitását.** – És e bevezetővel jelen írás tartalma is felvázolódott.

Az első részben leírtakhoz kapcsolódva most felidézzük Mária Édesanyánk „Erzsébet asszonyon” keresztül adott szavait: „Én jószágos, szerető Édesanyátok vagyok, és veletek összefogva(!) mentelek meg benneteket. Szent István király Nekem ajánlotta országotokat, és Én ígérettemel biztosítottam, hogy Szívemen viselem az ő és a magyar szentek kérését. Egy új e s z k ö z t szeretnék a kezetekbe adni.

Nagyon kérlek benneteket, fogadjátok megértéssel, mert Szívem bánkódva néz országomra...

Leányom, vedd a L á n g o t, melyet neked nyújtok először.

E z S z í v e m S z e r e t e t l á n g j a .

Gyűjtsd meg vele a tiédet, és add tovább!”

(Szl.40.o. 1962. április 13 és 15.): ... „E kegyelemmel teljes Lánggal, melyet Szívemből adtam néktek – szívről szívre járva –, gyűjtsátok meg mindenkiét az egész országban. ... Ez az összetartó szeretet tüze, melyet Szent Fiam Sebeinek érdemei által eszközöltem ki a Mennyei Atyától.” ... - Ezzel a néhány rövid sorral összekapcsolódhat bennünk minden: múlt, jelen, és a jövőre vetülő útmutatás.

A Keresztfa tövében álló **Szűzanya** az egész emberiséget gyermekévé fogadta az Úr Jézus mellett a legnehezebb pillanatokban is kitartó János apostolon keresztül. Mária nem értette félre Szent Fia utolsó lélegzetvételével kiejtett szavait. Egész életében a Szentlélek Bölcsessége által vezetve megértette, hogy az egyetlen ott álló apostolon keresztül az Üdvözítő Őreá bízott minden emberi lelket! *És elvállalta, hogy Megszentelt Anyaként minden embernek Igazi Édesanyja legyen, Földről való eltávoztása után, a Mennyből is.*

Azok részéről, akik nem ismerik elég jól történelmi hagyományaink értékeit, éreik néha olyan vádak bennünket, magyarokat, hogy „*kisajátítjuk a Szűzanyát*”. Mintha a megtestesült Istenfiú Édesanyját egyáltalán ki lehetne sajátítani! Pedig csak arról van szó, hogy az Istenanya Mennybe való „felemelése” utáni, világméretű tevékenységéhez *hozzákapcsolódott*, mintegy *hozzáadódott* (mégpedig elsőként a földi világtörténelemben!) Szent István királyunk hármas: „*Ország, nép, és Korona-felajánlása*”, a **REGNUM MARIANUM**, amely nekünk, magyar embereknek különösen fontos megerősítés *(vagy az kellene, hogy legyen!)* a tevékeny Isten-szolgálatban.

Mária elfogadta ezt a felkérést, így lett Nagyasszonyunk, a keresztény kultúrkörökben világszerte ismert „PATRONA HUNGARIAE”.

Szent Istvánt követően az **Árpád-ház** minden királya és családtagjai tisztában voltak e nemes, de hatalmas feladatot jelentő munkával, és képességeik szerint igyekeztek is ennek eleget tenni. Európa legtöbb szentjét pontosan Szűzanya segítsége által adtuk a világnak, és a (főleg leányági) kiházasítások révén a legtöbb európai uralkodócsaládba eljutott az az eszmeiség, amelyet még Szent István indított el, és Imre hercegnek szánt Intelmeiben meg is fogalmazott.

Ezek az utóbbi igazságok semmiképpen nem dicsekvésre, vagy hamis büszkeségre kell, hogy sarkallják a ma élő utódokat, vagyis bennünket. „*Szentnek*” lenni és *példát mutatni* soha nem jelentett könnyű életet sem lelkiileg, sem a fizikai világban; akár szegény volt az ember, akár pedig az uralkodóház tagja! Mert a tanítás úgy szól, hogy: „*...attól, akinek sokat adtak, sokat fognak követelni!*” (Lk.12/48.)

Akit az Úr megszólít, annak a számára mindenképpen komoly felhívást jelent az Isteni Szó, és ezt az Úr Jézus úgy fogalmazta meg tanítványait nevelve, hogy: „... **arra rendeltelek, hogy munkáttal gyümölcsöt hozzatok: maradandó gyümölcsöt.**” (Jn. 15/16.). Ez egy „program, ez egy törekvés, amit egész életünkben igyekeznünk kell megvalósítani.

Nagyasszonyunk, Mária pedig a maga szelíd módján ugyanezt úgy mondta, ahogy például az előbbi idézetben is: „...**ú j e s z k ö z t szeretnék a kezetekbe adni. Nagyon kérek benneteket, fogadjátok megértéssel, mert Szívem bánkódva néz országomra...**”

És ez a két „felhívás” úgy egyénileg, mint népi szinten egyaránt érvényes!

Hol van az a régi nemzedék, akikkel büszkélkedünk? Vajon mi (egyéni és együttesen!) vagyunk olyan tiszták, bátrak, kitartók, hitelesek, mint ők voltak? Vagyunk annyira Isten és Mennyei Királynőnk oldalán rendíthetetlenül cselekvők, mint azok, akikre hivatkozunk?

Mert ha nem, akkor nincs jogunk egyetlen panasz-szóra sem!

Mégis, mindezek ellenére az Isteni Kegyelem úgy működik, hogy ha mélyen és szeretettel magunkba nézünk, megtaláljuk a szívünkben ezeket a rejtett kincseket, Szellemi Örökségünknek Mennyei Atyánk által áldással „*belénk helyezett*” tiszta és igaz elemeit!

És erre a gondolatra egyik legszebb példa **Árpád-házi Szent Margit**, akit Isten és Hazája iránti hűségese szeretete együttesen tett szentté. Már életében sok csodatett fűződött a nevéhez, de halála után még több. Fél évig temetetlen holttestét rózsailat lengte körül, és ravatalánál gyógyultak az emberek. A néphit szerint lelkét a Szűzanya Magához emelte, s Vele van az Égben: „*Patrona Hungariae és Patrona Regina együtt a Mennyekben!*” – És ha bajban volt az ország, Árpád-házi Szent Margit a Szűzanya oldalán mindig megjelent segítségével...

Mint ahogy most is...

Máriabesnyő bekerült a 12 meghívott, Boldogasszonyunk által kért búcsújáró hely közé, és története szorosan összefügg Árpád-házi Szent Margittal.

E közigazgatásilag Gödöllőhöz csatolt búcsújáró hely története röviden a következő:

A templomot Grassalkovich Antal kezdte el építtetni 1758-tól, a Lorettóban lévő Boldogasszony-kápolna mására. A lorettói templom azonban egy az egyben a Mária názáreti háza fölé épült Boldogasszony-templom, ugyanis azt a középkori harcok idején darabjaira szedték, hogy megkíméljék a pusztítástól, és Lorettóba szállították, majd ott felállították, ugyanúgy, mint ahogy Názáretben volt. Grassalkovich gróf onnét kért és kapott *kegytárgyat*, egy kicsi szálkát az eredeti Mária-ház gerendázatából (amelyet a szokások szerint az oltárba be is építettek), és megkapta a lorettói templom főoltárán lévő szobor másolatát is, mely *Máriát ábrázolja, karján a kicsi Jézussal*.

Ezzel *párhuzamosan* azonban létezik egy másik történet is.

Amikor Grassalkovich Antal kiadta a megbízást a kőművesmesternek, Fidler Jánosnak a templom megépítésére, az *építőmester álmot látott*. Azt álmodta, hogy az építkezésre kijelölt helyen egy templomrom van a földben, és ő találni fog ott egy szobrot: *Mária, karján a kicsi Jézussal*.

Valóban így is történt!

Az alapok kiásása során kiderült, hogy egyszer állt már azon a helyen templom, és *előkerült a kis, kb. 12-16 cm nagyságú kézi-szobor is!* A jelenlegi modern vizsgálatok kimutatták, hogy ez valószínű, hogy az 1200-1300-as évekből való, vagyis a Tatárjárás környéki időkből. Mivel abban az időben Máriabesnyő temploma és kolostora az akkor még „Nyulak szigeti apácák” birtokában volt, így lehetséges, hogy Szent Margit is járt azon a helyen. És bár nem bizonyítható, de *abból ítélve, hogy e szoborra az építőmester álmában külön figyelemfelhívás történt, könnyen elképzelhető, hogy ez a kis kegytárgy Árpád-házi Szent Margit kézi-szobra volt!*

Ez a történet talán megerősíti az előbb említett néphit szerinti elgondolást, hogy Árpád-házi Szent Margitnak és imáinak – napjainkban is – jelentős megerősítő szerepe van a magyar történelemben a Szűzanya oldalán.

Elgondolkodtató tény Magyarok Nagyasszonya országában a Názáretben, Mária háza fölé épült valamikori templom, és Máriabesnyő temploma és története közötti összefüggés, különösen úgy, hogy Mária, *Égi Édesanyánk az elején említett idézetben a magyar szentek kéréseit is megemlíti!* (Zárójelben megjegyzem még, hogy Árpád-házi Szent Margit ünnepe Jézus Urunk születése, a Karácsony és Gyertyaszentelő Boldogasszony között „félúton”, január 18-án van!)

Minderre azért tértem ki ilyen részletesen, mert Szűzanya legutóbbi, most novemberi, Medugorjéból származó üzenete igencsak komoly összefogásra szólít fel! Akik pedig októberben jártak a Szereteláng szervezésében Medugorjében, állították és fényképpel bizonyították is, hogy a hatalmas Feltámadt Krisztus szobra a magyarok ott-tartózkodása alatt a bokánál és a combnál ismét „könnyezett”. (Ez legutóljára 2006 őszén, a Kossuth-téri események alatt történt meg!) És nem ez az egyetlen eset, amit megemlíthetünk!

Ezek a jelenségek bizony arról szólnak, hogy jobban, **az eddiginél sokkal jobban oda kell figyelniük Égi Édesanyánk szavaira, mert az utolsó, a 24. órában vagyunk a felébredésre, és a helyes, Jézus Urunk vezette tettekre!**

Ideje van hát, hogy más legyen a Karácsony, mint az eddigiek voltak, de már az előkészülete is más legyen, mint ahogy eddig történt!

Váljon Jézus Urunk születése valóban Szent Ünneppé, hogy megszülethessen szívünkben, s lakást vehessen bennünk az Üdvösséget hozó, a félteni való Kisdéd, a Szeretet Királya!

Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepe – a több szempontból is megerősödő Szeretet Fénye – pedig szorosan kapcsolódik Szent Karácsony ünnepéhez, és abból kiindulva egyenes folytatása a betlehemi történetnek.

Az adventi gyertya lángja és a kicsi Jézus jászola mellett égő gyertya szükséges, hogy „megsokasodva”, önmagát az emberszíveken keresztül megsokszorozva „érkezzen meg” Gyertyaszentelő Boldogasszonyhoz...

Ezekkel a gondolatokkal kívánok Mindenkinek, az Olvasóknak és e lap kedves Munkatársainak is Áldott, valódi Békét és Igaz Szeretetet hozó, szép Karácsonyt!

2010. november 29.

Szeretettel: M. G. Mária